

Чекаленко Людмила Дмитрівна

Системна складова зовнішньополітичних рішень

УДК 327(94)

DOI <https://doi.org/10.24195/2414-9616.2024-1.28>

Чекаленко Людмила Дмитрівна
доктор політичних наук, професор,
Заслужений діяч науки і техніки України,
дипломат
Київський національний університет
імені Тараса Шевченка,
Інститут всесвітньої історії Національної
академії наук України
вул. Леонтовича, 5, Київ, Україна
ORCID: 0000-0002-2819-9424

Потужною складовою реалізації зовнішньої політики є розробка схем прийняття кардинальних рішень для досягнення позитивного результату. Зазначене створює мережеву сітку зовнішньополітичного існування держави, через яку реалізуються її власні національні інтереси.

Держава, яка спирається на засади міжнародного права, керується виробленими і прийнятими цивілізованим світом правовими нормами, а також канонами міжнародної моралі. Стратегічне позиціонування в зовнішніх діях вимагає дискурсивної оцінки природи чотирьох основних складових, які змінюють світ та визначають його динаміку: взаємозалежність, складність, швидкість і невизначеність.

Зовнішньополітичний дискурс формує схеми прийняття зовнішньополітичних рішень, а також прийнятні сценарії подальшого розвитку. Реалізація продуманої, логічно обґрунтованої і виваженої політики уможливіть розбудову дискурсивної мережі домовленостей на офіційному і неофіційному рівнях. Доволі складним питанням в цій сфері є те, що ці відносини не є сталими, бурхливо еволюціонують і концептуально змінюються під пресом світової і регіональної кон'юнктури. І в цьому постійно змінному калейдоскопі подій, країн, конфліктів і протистоянь складно спрогнозувати подальший хід подій і політичне майбутнє. Складно, але необхідно. Саме дискурси в зовнішньополітичній і дипломатичній площині залучаються до аналітичного процесу і сприяють розв'язанню посталих проблем, про що йдеться у поданій статті. Для розкриття сутності дискурсу автором використано системний підхід. При цьому зазначимо, що дискурс і сам являється методом, який застосовується для розв'язання і вирішення низки питань міжнародних відносин. Поза тим, автор використовує порівняльний метод і метод аналізу, а також синергетичну методику, за результатами якої маємо цілісну картину того чи того явища зовнішньополітичної площини.

Ключові слова: загрози безпеці, ООН, регіональна кон'юнктура, зовнішньополітичний дискурс, рашизація, прогнозні сценарії.

Вступ. У зовнішньополітичних засадах цивілізованих держав закладено традиційні історичні цінності суб'єктів міжнародних відносин, кредо національної політики і сутність її існування, тобто буття однієї з сотень одиниць, які розпадаються, об'єднуються, зникають і постають у новому вимірі незалежно від людських бажань і волі осіб, що їх населяють, тобто нас, людей. Так, у цьому хаосі прагнень і інтересів, зіткнень і війн карбується зовнішньополітична складова, зокрема стратегії і тактики, методи і принципи, паперові угоди і угоди джентльменські, тобто весь набір, без якого неможливі буття і діяльність держави, що зазвичай використовують національні уряди для реалізації своїх інтересів.

Мета автора полягає у розкритті суті зовнішньополітичного дискурсу, визначенні його складових, а також дослідженні практики застосування цього методу в політиці України.

Огляд публікацій. Праці, присвячені загальним проблемам дискурсу, – це наукові публікації видатних аналітиків з теорії і практики міжнародних відносин: Юргена Габермаса [9], Пітера Дальгрена [4], Девіда Х'юма [11], Стенлі Дж. [8], Мішеля Фуко [7] та ін. Дослідження згаданих авторів є концептуально різнобарвними щодо обраних тем і щодо схем викладу, однак цікавими, оскільки створили їх талановиті люди, про яких ми як цивілізована нація, маємо знати.

Чіткого визначення політичного дискурсу шановний читач не знайде в науковій чи популяр-

ній літературі. Є різноманітні спроби опису цього явища, як, наприклад, у представників філологічних наук, що «вивели» безліч різноманітних літературних дискурсів із сотень жанрів і різновидів літературних творів. Політологічна наука стриманіша і виокремила лише *три види власного дискурсу*. Перший стосується дискурсивних практик у політичному процесі, до яких залучені всі учасники: від політиків і організацій до громадян. Другий різновид дискурсу – це інформація, де описані ідеї, позиції, інтереси політичних суб'єктів, що обговорює суспільство. Третій – це тексти виступів і самі виступи політиків-професіоналів, матеріали політичних установ тощо.

На запитання, що ж таке **зовнішньополітичний дискурс**, можна прийняти наступне авторське формулювання: *це сукупність усіх мовних актів, що використовуються в політичних дискусіях на тлі протокольних засад публічної поведінки*. Отже, політичний дискурс насамперед є спілкуванням людей. **Дипломатичний дискурс** заснований на вербальному і невербальному спілкуванні, його визначення більш розлоге і конкретизоване, оскільки має конкретні професійні відмінності й особливості, які відсутні в інших дискурсах. Отже, дипломатичний дискурс є окремим типом дискурсу, основними ознаками якого є *інтердискурсивність* – масовий адресат, використання кооперативних та конфронтаційних стратегій; *ритуалізація* – діалогічність-бесіда, протокольні дипломатичні умови, а також *персуазивність* –

переконування протилежної сторони. Політичний і дипломатичний дискурси спрямовані на майбутній контекст, а складові культурного та інформаційного дискурсів – на минулий (літературний, наприклад) і нинішній стан (інформаційний). Порівняно з іншими, майбутні контексти є виграшними, оскільки їх важко заперечити і неможливо своєчасно перевірити. Зовнішньополітичний дискурс *творює образ і навіть модель ворога, до того ж доводить його негативи*. Саме ворог винен у тому, що ситуація є не такою, як планувалося. Ворог завжди цементує суспільство, змушує його діяти. Отже, зовнішньополітичний дискурс моделює інтереси суспільства у зовнішній політиці, а формують його різноманітні автори і споживачі. Дипломатичний дискурс творять вітчизняні автори й іноземні споживачі. Часто дискурсивні вміння політика важать більше за його особисті риси.

Сьогодні аналітики, як згадувалося, виокремлюють низку дискурсів. Найпопулярніші з них: політичний, дипломатичний, теле- і радіодискурси, газетний, театральний, кінодискурс, літературний, дискурс публік рілейшнз (PlaP), рекламний дискурс, релігійний, філософський, економічний тощо. Список можна продовжувати, оскільки дискурсів є стільки, скільки є професій. Як бачимо, поняття дискурсу є таким широким, що універсального визначення цього явища поки важко віднайти. *Дискурс і надалі залишається «розмитом» категорією*.

Сучасне поняття дискурсу походить від фр. *discours* – промова, розмова на якусь тему, тобто єдність процесу мовлення та ситуації, в якій воно відбувається. У латинській мові слово *discursus* означало «розмова про щось». У значенні «спілкування» воно відоме в класичній латині, а в середньовічній латині набуває додаткового значення – «міркування». Вважають, що першим у значенні, близькому до сучасного, це слово вжив американський лінгвіст *Зеллінг Гарріс* 1952 року у статті «*Discourse Analysis*» [10]. Дослідник звертав увагу на вивчення мовних одиниць, довгих за одне речення, з урахуванням соціальної ситуації, в якій вони існують. Як науковий термін, «дискурс» оформився на початку 1970-х [2]. Філософського значення термін набув завдяки роботам *Мішеля Фуко* (1971). У визначенні Фуко, дискурс – це сукупність висловлювань, що належать до однієї і тієї самої системи формацій. Саме так можна говорити про кліматичний дискурс, дискурс економічний, дискурс природничої історії і дискурс психіатрії [7]. У філософії дискурс – це також міркування, в якому кожна чергова логічна ланка залежить від попередньої і зумовлює наступну. Термін «дискурсивне мислення» можна вживати як синонім логічного або раціонального мислення.

Різнманітні дискурси є носіями конкретних покликань, тобто виконують свої визначені місії. Мета внутрішньополітичного дискурсу, наприклад, –

боротьба за владу, наукового – встановлення істинності й закономірності, педагогічного – соціалізація, навчання людини, рекламного – просування товару або певного стилю поведінки. Мета зовнішньополітичного дискурсу – реалізація зовнішньополітичних завдань держави. Своєрідним є релігійний або фідеїстичний дискурс. Деякі учені подають його як рівнозначний іншим, а інші вказують на відмінність фідеїстичної комунікації від інших типів спілкування. Американський соціолог *Роберт Белла* визначив релігію як особливу систему комунікації – символічну модель, що формує людський досвід – і пізнавальний, і емоційний [1].

Зовнішньополітичний дискурс є квінтесенцією взаємодії суспільства і світу загалом, надає можливість краще зрозуміти, як формуються зовнішньополітичні рішення, як обирають прийнятні варіанти розв'язання проблем, як ці рішення співвідносяться з іншими іноземними урядовими та неурядовими структурами тощо. Корисно знати різноманітні аналітичні моделі зовнішньополітичних процесів, щоб зрозуміти, як держави досягають успіху в реалізації власних інтересів. Основні моделі зовнішньополітичного дискурсу запропонував американський аналітик та науковець із зовнішньої політики *Т. Аллісон* в роботі «*Сутність рішення: Пояснення кубинської ракетної кризи*» [15]. Автор виокремлює модель раціонального суб'єкта, модель бюрократичної політики та модель організаційного процесу. До перерахованих вище *Грем Аллісон* додав *міжгалузеву політичну модель та модель політичного процесу*. Для аналізу зовнішньої політики, переконував дослідник, необхідно визначити її відносні сильні та слабкі сторони, зрозуміти шлях вибору, який сприятиме зовнішньополітичному виграшу.

Яскравим прикладом розгортання зовнішньополітичного і дипломатичного дискурсів лютого 2022-го постало питання: як захистити Україну через зовнішньополітичні механізми двосторонніх відносин, стратегічного партнерства і міжнародних організацій. З цією метою 22–26 грудня 2022 року в Києві відбулася Конференція послів України під гаслом: «Війна і нові горизонти у світі», її головна тема – протидія повномасштабній агресії росії проти України. Президент України *Володимир Зеленський*, який взяв участь у роботі форуму, визначив пріоритетні завдання дипломатів із відсічі російській агресії та просування національних інтересів України у світі. Посли отримали чіткі вказівки щодо реалізації міжнародних ініціатив, що їх запропонував *Глава Української держави*, зокрема *Формули миру*, а також *Гарантування продовольчої безпеки у світі* [12].

Широкий дискурс щодо причин агресії росії проти України сформував цілісну картину загарбницької навали. Вивчення й обговорення низки історичних документів допомогло відкинути ідею

про начебто «неготовність» росії до війни, «непродуманість російських дій» тощо. Без історичного дискурсу було б неможливим проаналізувати причини нападу на Україну, виявити прогалини у договірно-правовій системі [3].

Вдумливий дискурс в безпековій політиці зорієнтував керівництво України на запровадження захисних схем, що формуються на односторонньому, дво- і багатосторонньому рівнях. Перший сфокусований на розбудові власних безпекових ресурсів, що спираються на Збройні сили власної держави. Другий рівень, що зростає з двосторонньої підтримки дружніх країн, покликаний захищати вже обох партнерів. Вищим виявом такого захисту, на наше переконання, є надання власних Збройних сил з метою відвернення небезпеки, що загрожує стратегічному партнерові. Стратегічне партнерство на вищому рівні Сполучені Штати Америки закріпили з деякими із своїх партнерів – Республікою Корея, Тайванем, Японією тощо. Політичний дискурс сприяв посиленню третього рівня захисту – колективного, у якому беруть участь кілька держав, що об'єднують власні зусилля у протистоянні ворогові (схема НАТО). Найвищим рівнем захисту світового масштабу могла би пишатися тільки одна захисна система за покликанням – система безпеки Організації Об'єднаних Націй. Підтримуючи заяву Генсека Організації від 24 лютого 2022 року, 141 країна одностайно підтвердила суверенітет України [14]. Однак, з огляду на низку перепон, ООН є безсилою повною мірою покарати російського агресора. Виникає також багато питань щодо присутності росії в ООН і Раді безпеки.

Звернення України до ООН, засудження російської агресії, визнання росії агресором роблять актуальним наступний не менш важливий дискурс, а саме про **правомірність членства росії в ООН**. У Статуті ООН досі немає згадки про членство росії. Йдеться лише про срср як постійного члена Ради безпеки ООН. Отже, росія на відміну від України й Білорусі ніколи не була членом ООН. Суть така, що росія та срср – це окремі держави, різні суб'єкти міжнародного права, яких у жодному разі не можна ототожнювати. Як відомо, коли срср 1991 року зник як суб'єкт міжнародного права і як геополітична реальність, автоматично було припинене і його членство в ООН. Однак того ж року місце союзу в Раді безпеки ООН, і як наслідок – у Генеральній асамблеї Організації захопила росія, абсолютно безпідставно оголосивши себе «державою- правонаступницею» Союзу. На підтримку членства рф в ООН та постійного місця в Раді безпеки в обхід Статуту Організації «спрацювали» дружні відносини між пострадянськими республіками й «особисті контакти» перших осіб США і росії.

Завдяки проведеному дискурсу постало питання: на яких підставах росія має місце в Гене-

ральній Асамблеї ООН і постійне місце у Раді безпеки ООН? Після розпаду срср 1991 року Сполучені Штати Америки розглядали російську федерацію як державу – єдину його правонаступницю.

Інших правових підстав чи документів, на яких ґрунтується правонаступництво, немає. Жодних рішень РБ та ГА ООН щодо прийняття рф до ООН не було схвалено. Більше того, у статті 23 Статуту ООН немає згадки про росію в переліку постійних членів Ради Безпеки. І Секретаріат ООН не оприлюднив відповідних документів стосовно кваліфікаційних кроків із набуття членства рф в Організації. Отже, росія була визнана де-факто правонаступницею насамперед через страх США перед радянським ядерним спадком. У результаті: росія успадкувала радянське місце в Раді безпеки ООН [3]. Наведемо приклад, що висвітлює ситуацію про ротацію претендентів на членство в ООН. Так, *Тайвань був замінений Китайською Народною Республікою в Раді безпеки 1971 року. Для цього знадобилося дві третини голосів Генеральної Асамблеї*. Отже, є прецедент. І такі зміни можливі за міжнародної волі. Проведений дискурс із зазначеного питання сприяв знаходженню низки компонент міжнародної системи, які можуть бути використані в інтересах України. Насамперед це *обов'язок доброї волі або обов'язок сумлінності* (Стаття 2 Статуту ООН), а також *принцип неприпустимості зловживання правом*, коли постійний член Ради безпеки ООН (у цьому разі агресор) не має права блокувати подальші резолюції Ради безпеки. Отже, згадані положення Статуту ООН можуть бути основою правового аргументу протидії агресору.

Широке обговорення і обґрунтування **питання приналежності Криму** розвінчали загарбницькі наміри росії привласнити собі українську історію через фальсифіковане так зване «обґрунтування тяглості російської історії», що є російським фейком. Саме в Криму розташований центр зародження християнства у слов'янському ареалі – Херсонес Таврійський, де прийняли хрещення київські князі, звідки пішла легендарна християнізація всього краю. Крим потрібен росії як засіб обґрунтування засадничої концепції росії – походження від Візантійської імперії – колиски християнства. Росія не має власних історичних коренів слов'янства, оскільки походить від угро-фінських племен. «Татаро-монголи були «хрещеними батьками» московської державності», – доводить видатний історик Ярослав Дашкевич [5]. Тому росія загарбала кримську землю разом з українською історією.

За роки з дня оголошення російської незалежності 12 червня 1990 року, її інституції сформулювали «нову доктрину». Серед її складових – «особлива цивілізаційна місія», «оновлена історія», «перевага і зверхність» над іншими народами,

тоталітаризм тощо, що є ознаками фашизації держави. Типовим виявом рашизму, за яким завжди можна розпізнати фашизм, є брехня своєму народові і світу [13]. З думками зарубіжних учених, як Роже Бурдерон, Лоуренс Брітт, Умберто Еко, а також Дж. Стенлі та Тімоті Снайдер збігаються і авторські характеристики російського фашизму, який має 14 ознак [15].

Висновки. Зовнішньополітичний і дипломатичний дискурси є необхідними складовими методики дослідження міжнародних відносин. Поглиблений дискурс з питань війни і політики росії розкрив причини російського прагнення реваншу.

В умовах ескалації війни наша держава, застосовуючи зовнішньополітичний і дипломатичний дискурси, активно шукає і знаходить засоби протистояння та захисту, впроваджуючи механізми покарання агресора. З огляду на політичну ситуацію, що склалася, аналізуємо досвід поколінь і застосовуємо відповідні моделі і механізми історичних, дипломатичних, економічних і комунікативних надбань.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Bellah, Robert N. (2012). Religion in Human Evolution: From the Paleolithic to the Axial Age. (PDF). Cambridge, MA: Belknap Press of Harvard University Press, 2011; pp. xxvii + 746. https://www.researchgate.net/publication/264735757_Robert_N_Bellah_Religion_in_Human_Evolution_From_the_Paleolithic_to_the_Axial_Age_Cambridge.
2. Dictionary of Indo-European Concepts and Society by Émile Benveniste. (1969). 594 pages. URL: <https://haubooks.org/dictionary-indo-european-concepts-society/>.
3. Чекаленко, Л.Д. (2023). Фашизм – рашизм 21 століття. Всесвіт. 2023. № 2. URL: -rashyzm/.
4. Dahlgren, P. (2006). The Internet, Public Spheres, and Political Communication: Dispersion and Deliberation. 21 Aug. 2006. URL: <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/10584600590933160>
5. Дашкевич, Я. (2011). Як Московія привласнила історію Київської Русі. URL: <https://universum.lviv.ua/journal/2011/6/dashk.htm>.
6. Еко, У. (2023). 14 ознак фашизму. Ua Post. 13 травня 2023. URL: https://www.uapost.us/blog/umberto-eko-14-oznak-fashyzmu/?fb_comment_id=3352654384758366_4429419210415206.
7. Foucault, M. (1994). The Order of Things: An Archaeology of the Human Sciences. Vintage; Reissue edition 1994. 416 p.
8. Stanly, Jason. (2018). How fascism works. URL: https://www.crowdcast.io/e/how-fascism-works/register?fbclid=iwar1qcvn09pqq_17iux53qqa5hnrq_vd5ueblyzimcj4fy02t6-gbrqfq8nc.
9. Habermas, J. (1985). The Philosophical Discourse of Modernity. Twelve Lectures. Polity Press. 1985. 225 p. URL: https://old.tsu.ge/data/file_db/anthim/07.pdf
10. Harris, Z.S. (1952). Discourse Analysis: a sample text. Language. 1952. Vol. 28, No. 4. P. 474–494. URL: <https://www.semanticscholar.org/paper/Discourse-Analysis%3A-A-Sample-Text-Harris/0f2d98c02fbcac128c9aa925964eeb0ddfae8840>.

11. [Hume D.] Political discourses. By David Hume Esq. (1752). Edinburgh: printed by R. Fleming. 1752. URL: http://ia600201.us.archive.org/28/items/humespolitical00_humeuoft/humespolitica100humeuoft.pdf

12. Конференція послів України під гаслом: «Війна і нові горизонти у світі». URL: <https://www.kmu.gov.ua/news/konferentsiia-posliv-ukrainy-2022-viina-i-novi-horyzonty-u-sviti>

13. Методи геббельса: за що путін вихваляє кривавого нацистського пропагандиста. (2022). URL: <https://www.5.ua/suspilstvo/metody-hebbelsa-za-shcho-putin-vykhvaliaie-kryvavocho-natsystskoho-propahandysta-223021.html>

14. Віра Перун, Олександр Кравченко. Генасамблея ООН підтримала резолюцію "Про справедливий і сталий мир в Україні". (2022). URL: https://lb.ua/world/2023/02/23/546924_genasambleya_oon_pidtrimala.html

15. "Про тиранію" Тімоті Снайдера: аналіз та резюме. (2017). URL: <https://www.getstoryshots.com/uk/books/on-tyranny-summary/>

REFERENCES:

1. Bellah, Robert N. (2012). Religion in Human Evolution: From the Paleolithic to the Axial Age. (PDF). Cambridge, MA: Belknap Press of Harvard University Press, 2011; pp. xxvii + 746. https://www.researchgate.net/publication/264735757_Robert_N_Bellah_Religion_in_Human_Evolution_From_the_Paleolithic_to_the_Axial_Age_Cambridge.
2. Dictionary of Indo-European Concepts and Society by Émile Benveniste. (1969). Translated by Elizabeth Palmer, Foreword by Giorgio Agamben. 2016. 594 pages. URL: <https://haubooks.org/dictionary-indo-european-concepts-society/>.
3. Chekalenko, L. (2023). Fashyzm-rashyzm 21 stolittia. [Fascism – racism of the 21st century]. Vsesvit. 2023. № 2. Kyiv. URL: -rashyzm/ [in Ukrainian].
4. Dahlgren, P. (2006). The Internet, Public Spheres, and Political Communication: Dispersion and Deliberation. 21 Aug. 2006. URL: <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/10584600590933160>
5. Dashkevych, Ya. (2011). Yak Moskovia pryvlasnyla istoriiu Kyivskoi Rusi. How Moscow appropriated the history of Kyivan Rus]. URL: <https://universum.lviv.ua/journal/2011/6/dashk.htm> [in Ukrainian].
6. Eko, U. (2023). 14 oznak fashyzmu. [14 signs of fascism]. Ua Post. 13 travnia 2023. URL: https://www.uapost.us/blog/umberto-eko-14-oznak-fashyzmu/?fb_comment_id=3352654384758366_4429419210415206 [in Ukrainian].
7. Foucault, M. (1994). The Order of Things: An Archaeology of the Human Sciences. Vintage; Reissue edition 1994. 416 p.
8. Stanly, Jason. (2018). How fascism works. URL: https://www.crowdcast.io/e/how-fascism-works/register?fbclid=iwar1qcvn09pqq_17iux53qqa5hnrq_vd5ueblyzimcj4fy02t6-gbrqfq8nc.
9. Habermas, J. (1985). The Philosophical Discourse of Modernity. Twelve Lectures. Polity Press. 1985. 225 p. URL: https://old.tsu.ge/data/file_db/anthim/07.pdf
10. Harris, Z.S. (1952). Discourse Analysis: a sample text. Language. 1952. Vol. 28, No. 4. P. 474–494. URL: <https://www.semanticscholar.org/paper/Discourse-Analysis%3A-A-Sample-Text-Harris/0f2d98c02fbcac128c9aa925964eeb0ddfae8840>

Discourse-Analysis%3A-A-Sample-Text-Harris/0f2d98c02fbcac128c9aa925964eeb0ddfae8840

11. [Hume D.] Political discourses. By David Hume Esq. (1752). Edinburgh: printed by R. Fleming. 1752. URL: <http://ia600201.us.archive.org/28/items/humespolitical00humeuoft/humespolitica100humeuoft.pdf>

12. Konferentsiia posliv Ukrainy pid haslom: «Viina i novi horyzonty u sviti».(2022). [Conference of ambassadors of Ukraine under the slogan: "War and new horizons in the world."]. URL: <https://www.kmu.gov.ua/news/konferentsiia-posliv-ukrainy-2022-viina-i-novi-horyzonty-u-sviti> [in Ukrainian].

13. Metody hebbelsa: za shcho putin vykhvaliaie kryvavoho natsyystskoho propahandysta. (2022). [Goebbels' methods: why Putin praises the bloody

Nazi propagandist]. URL: <https://www.5.ua/suspilstvo/metody-hebbelsa-za-shcho-putin-vykhvaliaie-kryvavoho-natsyystskoho-propahandysta-223021.html> [in Ukrainian].

14. Perun, V., Kravchenko, O. (2023). Henasambleia OON pidtrymala rezoliutsiiu "Pro spravedylyvyi i stalyy myr v Ukraini" [The UN General Assembly supported the resolution "On a just and lasting peace in Ukraine."]. URL: https://lb.ua/world/2023/02/23/546924_genasambleya_oon_pidtrimala.html [in Ukrainian].

15. "Pro tyraniiu" Timoti Snaidera: analiz ta reziume. (2017). [Snyder, T. Timothy Snyder's On Tyranny: An Analysis and Summary]. URL: <https://www.getstoryshots.com/uk/books/on-tyranny-summary/> [in Ukrainian].

Systemic component of foreign policy decision

Chekalenko Liudmyla Dmytrivna

Doctor of Political Science, Professor,
Merited Worker of Science
and Technology of Ukraine, Diplomat
Taras Shevchenko National University
in Kyiv,
Institute of World History of the National
Academy of Sciences of Ukraine
Leontovich str., 5, Kyiv. Ukraine
ORCID: 0000-0002-2819-9424

A powerful component of the implementation of foreign policy is the development of schemes for making cardinal decisions in order to achieve a positive result. The above creates a network grid of the state's foreign policy existence, through which its own national interests are realized.

The state, which relies on the principles of international law, is guided by the legal norms developed and accepted by the civilized world, as well as the canons of international morality. Strategic positioning in external actions requires a discursive assessment of the nature of the four main components that change the world and determine its dynamics: interdependence, complexity, speed and uncertainty. Foreign policy discourse forms schemes for making foreign policy decisions, as well as acceptable scenarios for further development. The implementation of a well-thought-out, logically justified and balanced policy enables the development of a discursive network of agreements at the official and unofficial levels. A rather difficult issue in this area is that these relations are not permanent, rapidly evolving and conceptually changing under the pressure of global and regional conditions. And in this constantly changing kaleidoscope of events, countries, conflicts and confrontations, it is difficult to predict the further course of events and the political future. Difficult, but necessary. There are the discourses in the foreign policy and diplomatic sphere which are involved in the analytical process and contribute to the solution of the problems that have arisen, which are discussed in the presented article. To reveal the essence of the discourse, the author used a systematic approach. At the same time, we note that the discourse itself is a method that is used to solve a number of issues of international relations. In addition, the author uses the comparative method and the method of analysis, as well as the synergistic method, which is based on the results of a complete picture of this or that phenomenon of the foreign policy plane.

Key words: security threats, UN, regional situation, foreign policy discourse, rasization, predictive scenarios.